

Že smo se napravljali v Trg, ko se oglasim jaz, kakor že sem: „Ti Tinica, zakaj se pa tako ustavljamo in branimo? Saj bi se pa le lahko vzela?“

„Ej, saj res,“ pravi rajnki Skriljič. „Če je vama prav, zakaj pa ne?“

In tako sva se vzela.

„In sta zadovoljna vi in ona!“

„Hm, zadovoljna . . . Včasih je tako, včasih pa tako, kakor že so take reči na svetu. Ampak saj veste, jaz nisem človek, ki bi si belil glavo s stvarmi, ki so. In potem je, če pogledamo tako počez, na kmetih povsod precej vseeno. Samo, da si ohrani človek do smrti kožo gladko, kakor je pel Prešeren.“

Jesenko se je zganil in je hotel nekaj reči, zastran citata namreč, ampak poznal je Štefana zdaj že dodobra in se je samo nasmehnil.

(Dalje prihodnjič.)

Janko Samec:

Trst.

Na dalnjem vzhodu dneva rdeči smeh
kipi v vsemir in gričkov dolga vrsta
se prebudila je . . . A tam od Trsta
blestenje bajno razgorelih streh

v purpurju solnca v molk jutranji tli
in se razliva v morje globočine,
dokler tja čez Italije daljine
se nekam kakor sen ne izgubi.

V pristanu tisočerih vésel šum
in vrisk vetrov, ki vprti v jadra bela
ne morejo prevpiti pesmi dela
širokih prsi milijonskih trum.

